

kommende Lejer. Ved en tilsvarende Lejlighed forstaas naturligvis ikke blot en Lejlighed af tilsvarende Størrelse som den, den paagældende hidtil har beboet, men ogsaa en Lejlighed, hvis Leje ligger nogenlunde nær ved den Leje, han hidtil har beboet. Man har dog haft sin Opmærksomhed henvendt paa, at der i mange Beboelseslejligheder drives erhvervsmæssig Virksomhed, saaledes at det vilde kunne faa økonomisk uheldbringende Følger for Lejeren, hvis han kom til at flytte, selv om der anvistes ham en tilsvarende Lejlighed; derfor tilføjes det, at undtaget er dog saadanne Lejligheder, som tillige benyttes til Udøvelse af Erhverv.

Man har i det høje Folketing ment, og jeg har tiltraadt den Tanke, at det nu er overflødig at bevare Overnævne. Vi havde ikke Overnævne i de første Aar, i hvilke Huslejelovgivningen bestod, og med den Simplifikation af det hele Forhold, som er i betydelig Vækst, og som vi vel tør haabe meget snart vil gøre Huslejenævne overflødige de allerfleste Steder, skønnes det ikke nødvendigt at opretholde Overnævne. Disse foreslaas derfor under Punkt m. afskaffet.

Den hidtil gældende Lovs § 19 indeholdt, som ærede Medlemmer vil vide, Bestemmelser om Fremleje, idet Kommunalbestyrelserne var bemyndiget til uden Hensyn til bestaaende Kontraktforhold at tillade Fremleje. En saadan Myndighed bør fremtidig ikke opretholdes for Kommunalbestyrelserne. Alle Tegn tyder paa, at paa dette Omraade er der ingenlunde længere en saadan Nødstilstand, at der er Grund til Tilsidesættelse af kontraktmæssige Forpligtelser. Dog skønnes det nødvendigt, at hvor saadan Fremlejetilladelse er givet af Kommunalbestyrelsen, opretholdes Tilladelsen for Tiden indtil Oktober Flyttedag 1922, medmindre Kommunalbestyrelsen beslutter, at Gyldighedstiden skal forlænges indtil 31. Marts 1923; men saadan Beslutning skal da være truffet inden 1. Juli 1922. Jeg mener som sagt, at paa dette Omraade har Udviklingen ført med sig et saadant Udbud af Enkeltværelser, at der neppe er Grund til at opretholde Bestemmelser af den Karakter, som tidligere Tidens Ugunst paa dette Omraade har gjort nødvendige.

Hvad Forretningslokalenævne angaar, vil de kunne opretholdes indenfor Kommuner, hvor Huslejenævne i øvrigt bevares, men Omraadet for disse Nævns Virksomhed indskrænkes nu til Butiks-

lokaler med tilhørende Lagerrum og Kontorer samt til saadanne Lokaler, i hvilke der drives forretningsmæssig Virksomhed — her tænkes jo paa Sagførere, Læger, Tandlæger og lignende. Man har fra forskellig Side railleret over dette „og lignende“ og spurgt, hvad der kom ind derunder, men disse Ord har man ment det nødvendigt at tilføje for at aabne Mulighed for at kunne tage Hensyn til faktisk tilstedeværende Forhold, som jo ikke altid udtrykkelig kan nævnes i en Lov.

Under Punkt q. foreslaas det, at Kommunalbestyrelserne direkte skal træffe Beslutning om Opretholdelse af Huslejelovgivningen for Tiden efter 1. Juli 1922. Naar Bestemmelsen er formet saaledes, er det for ikke at blive staaende ved denne Lovgivning isaa-danne Kommuner, hvor Tilstandene ikke er af den Beskaffenhed, at Kommunalbestyrelsen anser det for nødvendigt positivt at tage Standpunkt i Sagen. Selv om Kommunalbestyrelsen, hvad der jo selvsagt er Tilfældet i samtlige Kommuner, hvor man har nedsat Huslejenavn, er stærkt interesseret i nøje at følge disse Forhold, vil man dog sikkert mangt et Sted stille sig saaledes, at man vil sige: Ganske vist skønnes der ikke at være nogen absolut Nødvendighed for Opretholdelsen af denne Lovgivning fremtidig i Kommunen, men da vi nu en Gang har den, nu vel, saa lad den gælde videre, da der er Mulighed derfor. Jeg har ment, at det for at faa Klarhed over, hvorledes Forholdene ligger ud over Landet, var at foretrække, at Kommunalbestyrelsen positivt, naar man ønskede denne Lovgivning opretholdt, tog Standpunkt til det gennem en Beslutning om Bevarelse af Huslejenævne i Kommunen. Paa den anden Side vilde dette jo kunne føre til uensartede Tilstande i Kommunerne paa Grund af tilfældige Strømninger indenfor Kommunalbestyrelserne til Trods for, at Boligforholdene i Virkeligheden ikke ligger væsensforskelligt i de paagældende Kommuner. For at sikre en vis ensartet Bedømmelse af Forholdene i de forskellige Kommuner, er det derfor foreslaaet, at Kommunalbestyrelsens Beslutning i Købstadkommunerne om Opretholdelse af Huslejenævne skal godkendes af Indenrigsministeren, medens den for Landkommunerne skal godkendes af vedkommende Amdsraad.

Jeg skal endvidere nævne, at i saadanne Kommuner, hvor man ikke mener det fornødent igennem Beslutning derom at opretholde Huslejelovgivningen udover den 1. Juli 1922, kan Kommunalbestyrelsen